

Eerste ervaring met Zweden

Nee, het was niet de eerste plaats in Zweden waar we met de *Sundsviken* kwamen, maar wel de eerste plaats in Zweden waar ik van boord kon.

Eerste ervaringen als matroos/leerling-stuurman, augustus 1978.

Ik wist nog van niets. Ik 'zeilde' mee. Het vak lerend. Op deze toen grote coaster. Gecharterd door een Zweedse maatschappij. Van oorsprong de *Gera Holwerda* maar door de charter *Sundsviken* genoemd. Een prachtige naam toch voor een coaster die vooral de Baltic aan deed?

Heel vroeg in de morgen voeren we via een ingewikkelde route tussen de eilanden en de schiereilanden naar Domsjö. De dekdiens was in deze vroege uit de kooi gerammeld. Alles klaarmaken om vast te maken en de luiken los. We zouden het weekend liggen bij de cellulosefabriek. In de roes van de slaap snoven we de Zweedse lucht op: naaldbomen, die we voorbij zagen glijden en zeewater. En dat in combinatie met de lucht van onze kooi die in onze roes bleef hangen en waar we nog zo naar verlangden...

Het was licht toen we uiteindelijk vastlagen. Het was prachtig weer. In deze tijd van vakantie was de vrouw van de kapitein aan boord samen met hun twee kinderen. Een jongen en een meisje. Het was zaterdag en de kids moesten natuurlijk worden beziggehouden. Met dit mooie weer mocht er gevaren worden met het MOB (Man Over Board) bootje. De tweede machinist was bereid om te roeien en ook de Indonesische matrozen deden graag mee. Het was alsof het ook voor ons vakantie was.

Tussen de drijvende boomstammen werden met het bijbootje alle hoeken van de haven bekeken. Elk van ons nam af en toe de riemen over. Allen hadden we de volgende dag spierpijn...

's Zondags was het wederom heerlijk zomers weer. De Zweedse zomer zon, mild en subtiel, brandde zacht boven Domsjö; een cadeau voor de vakantie vierende kinderen en natuurlijk voor ons nu er niet geladen werd.

Er was ook een fiets aan boord van de *Sundsviken*. Stijf met oranje nylon touw op het sloependek vastgesjord. Na het middageten vroeg ik als beginnende zeeman: 'Ik durf het bijna niet te vragen maar mag ik...?' Natuurlijk mocht dat en even later fietste ik het fabrieksterrein af op de Hollandse, door zout aangetaste damesfiets met dubbele slagen zowel in het voor- als achterwiel. De poort uit, langs de kleurrijke huisjes om Zweden te ontdekken.

Op een rustig weggetje, de zondagsrust incasserend, zag ik plotseling een prachtig jong meisje van mijn leeftijd, hoog blond en gebruind, in witte bikini voor me de weg oversteken. Ze daalde aan de andere kant van de weg af naar de waterkant als een zeeman lokkende zeemeermin. Daar zaten meer jongelui te genieten van het mooie zomerweer. Slingerend links kijkend zag ik dat ze enthousiast werd begroet. Niet vreemd voor zo'n bijzondere mooie meid. Ik had achter haar aan moeten gaan en mezelf voor moeten stellen aan het groepje wat daar zat. 'Daar kwam het niet van', loog ik altijd als ik dit aan iemand vertelde.

Jaren later ontmoette ik Anders (een heel gewone Zweedse jongensnaam), een collega uit Zweden. Ik had het varen allang opgegeven en werkte in vaste dienst op het kantoor van een cargadoor. Hij was een fantastische collega: komisch, collegiaal en in de loop van de tijd een goede vriend. Ik vertelde hem, natuurlijk veel mooier voorgesteld, mijn eerste Zweedse ervaring. Hij reageerde met: 'Het is heel gewoon in Zweden dat je in de zomer gebruide blondines in witte bikini de weg over ziet steken.'

Anders had het moeilijk. Dienend in het Zweedse leger was hij in Bosnië geweest. Hij had de oorlog aan den lijve ondervonden. Psychische problemen, drank, hij trok het niet. Via de e-mail hield ik nog even contact met hem, nadat zijn ouders hem naar huis hadden gehaald vanwege zijn drankprobleem. Hij is veel te vroeg overleden.

Stel dat ik toen toch naar het groepje was gegaan. Als het er toch van was gekomen... Kennisgemaakt met mooie leeftijdsgenoten. Wie weet was mijn leven heel anders gelopen. Maar dan had ik ook Anders nooit leren kennen...

CV, augustus 2013